

Sygn. akt I PK 320/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Goner

w sprawie z powództwa E. S.
przeciwko Gminnemu Zespołowi Szkół w M.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 marca 2015 r.,
w związku ze skargą kasacyjną powódki
od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 17 lipca 2014 r., sygn. akt V Pa [...],

umarza postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z 17 lipca 2014 r., V Pa [...], oddalił apelację powódki E. S. od wyroku Sądu Rejonowego w B. z 10 października 2012 r., VI P [...], oddalającego jej powództwo przeciwko Gminnemu Zespołowi Szkół w M. o przywrócenie do pracy.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wniósł pełnomocnik powódki. Odpowiedź na skargę kasacyjną wniósł w imieniu strony pozwanej jej pełnomocnik, wnosząc o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Skarga kasacyjna została cofnięta przez pełnomocnika powódki w piśmie procesowym, które wpłynęło do Sądu Najwyższego 30 stycznia 2015 r. W piśmie cofającym skargę kasacyjną pełnomocnik powódki ujawnił, że 15 stycznia 2015 r. strony zawarły przed Sądem Rejonowym w B. (w sprawie VI P [X.]) ugodę sądową,

w której powódka zobowiązała się cofnąć skargę kasacyjną wniesioną w niniejszej sprawie. Do pisma dołączono odpis ugody zawartej przez strony przed sądem. Z treści ugody wynika, że wyczerpuje ona w całości wzajemne roszczenia stron z tytułu zatrudnienia powódki w pozwanej Szkole.

Odpis pisma procesowego zawierającego oświadczenie o cofnięciu skargi kasacyjnej został doręczony pełnomocnikowi strony pozwanej, jednak w ciągu dwóch tygodni nie wpłynął wniosek pozwanej o przyznanie kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji, z tym że skargę kasacyjną cofnąć może również sama strona. Oznacza to, że w postępowaniu kasacyjnym znajduje zastosowanie art. 391 § 2 k.p.c. Z przepisu tego wynika, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. Gdy cofnięcie apelacji nastąpiło przed sądem pierwszej instancji, postępowanie umarza sąd pierwszej instancji. Zastosowanie tego przepisu do cofnięcia skargi kasacyjnej oznacza, że w razie cofnięcia skargi Sąd Najwyższy umarza postępowanie kasacyjne i orzeka o kosztach postępowania kasacyjnego jak przy cofnięciu pozwu.

Pełnomocnik powódki cofnął skargę kasacyjną i wniósł o umorzenie postępowania kasacyjnego, które stał o się bezprzedmiotowe w związku z ugodą zawartą przez strony przed Sądem Rejonowym w B.. Stworzyło to podstawę do umorzenia postępowania kasacyjnego. W sprawie z zakresu prawa pracy należało uwzględnić treść art. 469 k.p.c., zgodnie z którym sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego. Dopuszczalność kontrolowania przez Sąd Najwyższy czynności dyspozytywnych strony przedsięwziętych w postępowaniu kasacyjnym, a zatem poza zwykłym tokiem instancji, jest kontrowersyjna. Sąd Najwyższy nie dostrzega jednak, aby cofnięcie

skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie naruszało słuszny interes powódki jako pracownika, zwłaszcza że przyczyną cofnięcia skargi było zawarcie ugody sądowej (której treść została przedstawiona Sądowi Najwyższemu) likwidującej wszystkie spory między stronami związane z zatrudnieniem powódki w pozwanej Szkole.

Sąd Najwyższy zważył, że cofnięcie przez stronę skargi kasacyjnej jest dopuszczalne i nie wymaga zgody drugiej strony, a mając na względzie, że nic nie wskazuje na to, aby czynność ta naruszała słuszny interes powódki jako pracownika (art. 469 k.p.c.), umorzył postępowanie kasacyjne (art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 2 k.p.c.).

Jeśli chodzi o koszty postępowania kasacyjnego, należało uwzględnić zasady obowiązujące przy zasądzaniu zwrotu kosztów procesu w razie cofnięcia pozwu. Zgodnie z art. 203 § 2 k.p.c., w razie cofnięcia pozwu na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego. Pozwany ma prawo złożyć taki wniosek w terminie dwutygodniowym (art. 203 § 3 k.p.c.). Odpowiednie stosowanie tych przepisów do rozliczenia kosztów postępowania kasacyjnego w przypadku cofnięcia skargi kasacyjnej oznacza, że w razie cofnięcia skargi wnoszący skargę (skarżący) na żądanie przeciwnika procesowego, zgłoszone już po cofnięciu skargi, zwraca mu koszty procesu poniesione w związku z wniesieniem skargi (por. postanowienie SN z 19 października 2007 r., IV CSK 268/07, LEX nr 488969). Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnych orzeczeń. Decyzja o jej wniesieniu nie może być podejmowana pochopnie. Jeżeli strona procesu cywilnego decyduje się na wniesienie skargi, musi brać pod uwagę, że jej przeciwnik procesowy wniesienie odpowiedź na skargę i poniesie związane z tym koszty zastępstwa procesowego wynikające z zastępstwa strony przeciwnej przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 87¹ § 1 k.p.c.). Jednak w razie cofnięcia skargi kasacyjnej, wniosek o zwrot kosztów postępowania kasacyjnego powinien być ponowiony przez przeciwnika skarżącego, co wynika z odpowiedniego stosowania art. 203 § 2 i 3 k.p.c. Uregulowanie zawarte w art. 203 § 2 i 3 k.p.c. stanowi bowiem *lex specialis* w

stosunku do przepisów ogólnych regulujących zasady rozliczania kosztów procesu (art. 98 – 107 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

aw